

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13. kwietnia 2016 roku powódka (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (zwana dalej spółką (...)) wystąpiła przeciwko M. M. (1) o zapłatę kwoty 2.374,01 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż swoje roszczenie wywodzi z zawartej z pozwanym umowy sprzedaży z zabezpieczeniem wekslowym, na mocy której wystawiła fakturę VAT. Pozwany, mimo wezwania do zapłaty, nie uregulował należności, w związku z czym powódka wypełniła wystawiony przez pozwanego weksel in blanco. Na sumę wekslową składała się należność główna z tytułu niepłaconej faktury VAT w kwocie 2.146,22 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 227,79 zł (pozew, k. 2-5).

W dniu 3. czerwca 2016 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 1954/16, k. 43). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 7. sierpnia 2017 r. (k. 73).

W dniu 19. sierpnia 2017 r. pozwany M. M. (1) wniósł zarzuty od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o uchylenie wydanego w sprawie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zakwestionowała dochodzone przez powoda roszczenia co do zasady. Pozwany podniósł zarzut nieważności weksla, wobec nie wskazania w nim miejsca płatności oraz zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Ponadto pozwany zakwestionował istnienie zobowiązania w stosunku do powoda, wobec nie wykazania przez stronę powodową okoliczności spełnienia świadczenia wzajemnego, za które domaga się zapłaty. Pozwany zaś zaprzeczył okoliczności otrzymania towaru w postaci opon, wskazanego w fakturze VAT (zarzuty od nakazu zapłaty, k. 75-78).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (Sprzedający) zawarła w dniu 2. lipca 2012 roku z M. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą C. M. M. (1) w W. (Kupujący), umowę regulującą warunki płatności i niektóre zasady odpowiedzialnością stron przy sprzedaży dokonanej z odroczonym terminem płatności z zabezpieczeniem wekslowym. Strony w umowie ustaliły wysokość kredytu kupieckiego dla Kupującego w kwocie 15.000,00 zł brutto. W przypadku zakupu towarów przy wykorzystaniu kredytu, Kupujący obowiązany był do dokonania płatności na rzecz Sprzedającego w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT. Za wykonanie zobowiązania Kupującego przejmowało się datę wpłaty kwoty zadłużenia do kasy Sprzedającego lub uznanie tą kwota rachunku bankowego Sprzedającego. Za wykonanie zobowiązań Sprzedającego przyjmowało się natomiast datę wystawienia i przekazania Kupującemu dokumentu WZ lub faktury VAT. Dla zabezpieczenia roszczeń Sprzedającego (z tytułu wykonanej i nie zapłaconej przez Kupującego sprzedaży towarów lub z innego tytułu opisanego w niniejszej umowie) powstałych w związku z realizacją niniejszej umowy Kupujący przekazał Sprzedającemu weksel in blanco. Weksel ten Sprzedający mógł uzupełnić wedle własnego uznania, przy czym suma wekslowa nie mogła przekraczać zadłużenia Kupującego z tytułu niezapłaconej ceny oraz odsetek, kosztów windykacji, kosztów sądowych i kosztów egzekucyjnych (okoliczności bezsporne; umowa, k. 25-27).

M. M. (1) wielokrotnie opóźniał się z zapłatą za zakupiony towar (zeznania świadka T. N., k. 151v.-152).

W 2014 r. złożył zamówienie na jednorazowy zakup opon z prośbą o możliwość zapłaty przelewem (zeznania świadka T. N., k. 151v.-152).

M. M. (1) odebrał zamówiony towar (zeznania świadka T. N., k. 151v.-152).

W dniu 24. października 2014 r. spółka (...) wystawiła na rachunek M. M. (1) fakturę VAT nr (...) 1/14/F na kwotę 2.291,59 zł brutto, tytułem sprzedaży 4 sztuk opon zimowych, z terminem płatności do dnia 23. listopada 2014 r. (faktura VAT, k. 28).

Faktura VAT była wystawiana w momencie odbioru towaru przez Klienta. W związku z wystawieniem faktury VAT, nie było konieczności wystawiania dokumentu WZ. Dokument ten był wystawiany na żądanie klienta lub gdy towar nie był odbierany przez niego osobiście (zeznania świadka T. N., k. 151v.-152).

W związku z dokonaną przez Sprzedającego korektą innego zamówienia, dokonana przez Kupującego napłata w kwocie 145,37 zł została zaksięgowana na poczet faktury VAT nr (...) 1/14/F (dokumenty kasowe, k. 129-130).

Pismem z dnia 16. lipca 2015 r. spółka (...) wezwała M. M. (1) do zapłaty kwoty 2.146,22 zł, w związku z nieuregulowaniem faktury VAT nr (...) 1/14/F (wezwanie do zapłaty, k. 29).

Pracownik spółki (...), wielokrotnie ponaglał M. M. (1) do zapłaty za zakupiony towar oraz proponował rozłożenie zadłużenia na raty, na co Kupujący się nie zgodził, twierdząc, iż ureguluje należność po otrzymaniu zapłaty od swoich klientów (zeznania świadka T. N., k. 151v.-152).

Wobec nie uregulowania powyższej należności, spółka (...) wypełniła weksel in blanco na kwotę 2.374,01 zł, oznaczając termin płatności na dzień 29. marca 2016 r. (weksel, k. 37).

Pismem z dnia 15. marca 2016 r. Sprzedający wezwał M. M. (1) do wykupu weksla, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, wskazując jako miejsce płatności weksla – siedzibę pełnomocnika spółki (...), Radców Prawnych i Doradców Podatkowych (...) L. A. M. Sp. k. (wezwanie do wykupu weksla, k. 30-31, potwierdzenie nadania, k. 32-35).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych, przedłożone przez stronę powodową, uwierzytelnione przez pełnomocnika powoda w trybie przewidzianym w przepisie art. 129 § 2 k.p.c., Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej powód przedłożył do akt sprawy dokumenty prywatne, uwierzytelnione przez pełnomocnika powoda, będącego adwokatem, w trybie przewidzianym w przepisie art. 129 § 2 k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty prywatne korzystają z domniemania autentyczności (prawdziwości). Domniemanie to oznacza, że z samego faktu przedłożenia dokumentu należy wywieść wniosek o jego pochodzeniu od osoby, który na dokumencie figuruje jako jego wystawca. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń, a więc każda osoba mająca w tym interes prawny może stwierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28. lutego 2007r., V CSK 441/06; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15. kwietnia 1982r., III CRN 65/82). Podpis złożony na dokumencie prywatnym powinien być własnoręczny, nosić cechy indywidualne o charakterze powtarzalnym, które utrudniają jego podrobienie, ale jednocześnie pozwalają odróżnić dany podpis od innych. Za ważny podpis uważa się nie tylko podpis imieniem i nazwiskiem lub podpis samym nazwiskiem, lecz także skrót podpisu ("podpis nieczytelny"), którego wystawca zwykle używa przy podpisywaniu dokumentów i który jest "godłem" jego podpisu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28. kwietnia 1973r., III CZP 78/72, OSNCPIUS 1973, Nr 12, poz. 207). Przedłożona przez stronę powodową dokumenty, poświadczane za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika, spełniają powyższe wymogi.

Domniemanie autentyczności może zostać obalone przez skuteczne przeprowadzenie dowodu przeciwności (dowodu przeciwko wnioskowi domniemania), przy czym ciężar tego dowodu spoczywa na stronie zaprzeczającej (art. 253 zd. 1 k.p.c.). Strona ta, chcąc zadośćuczynić spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu, powinna zatem wykazać, że przedłożony sądowi dokument prywatny jest nieprawdziwy. Powyższa reguła znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy dokument ten pochodzi od strony zaprzeczającej jego prawdziwości. Jeżeli spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, a więc od strony przeciwnej lub od osoby trzeciej, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać (art. 253 zd. 2 k.p.c.). W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, nie zostało obalone domniemanie autentyczności przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych. Strona powodowa bowiem złożyła do akt sprawy kserokopie, które zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata. Poświadczając odpisy dokumentów za zgodność z oryginałem, radca prawny oraz adwokat działają jako osoby zaufania publicznego. Dokonane poświadczenia korzystają z domniemania prawdziwości (autentyczności) stanowiąc dowód tego, że odpis dokumentu jest zgodny z jego oryginałem. Tym samym powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu także o te dokumenty, które zostały uwierzytelnione przez pełnomocnika powoda w trybie przewidzianym w przepisach art. 129 § 2 k.p.c.

Podstawę ustaleń stanowiły także – w zakresie wyżej wskazanym – zeznania świadka T. N., które zasługują na przymiot wiarygodności w całości, gdyż zeznania świadka były spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Świadek T. N. opisał przebieg współpracy stron w zakresie realizacji zawartej umowy oraz zasady wydania towaru klientom i wystawiania z tego tytułu faktur VAT.

Postanowieniem na rozprawie z dnia 19. czerwca 2018 r. Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej, na podstawie art. 217 § 3 k.p.c., wobec tego, iż okoliczności sporne, na które miały zostać przeprowadzone zgłoszone przez pełnomocnika dowodu, zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z weksla in blanco wystawionego przez pozwanego i wypełnionego przez stronę powodową, a odpowiadającego sumie zadłużenia powstałego w związku ze sprzedażą towaru na rzecz pozwanego.

W związku z powyższym powództwo zostało oparte na dwóch podstawach prawnych i faktycznych, tj. na zobowiązaniu wekslowym oraz zobowiązaniu umownym.

Zobowiązanie powstałe na skutek podpisania weksla podlega regulacjom ustawy z dnia 28. kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. 2016, poz. 160). W ocenie Sądu przedłożony przez powoda weksel spełnia wymogi określone w art. 101 tej ustawy. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, iż wbrew twierdzeniom strony pozwanej przedłożony przez powoda weksel spełnia wszelkie wymagania z art. 101 i 102 ustawy Prawo wekslowe. Strona pozwana podniosła zarzut nieważności wystawionego weksla z uwagi na brak oznaczenia w nim miejsca płatności. Z twierdzeniami strony pozwanej nie sposób się zgodzić. Niewątpliwie brak jednego z elementów weksla, wymienionych w art. 101 ww. ustawy, powoduje nieważność weksla, ale poza wyjątkami wymienionymi w art. 102 tej ustawy. Zgodnie z treścią tego przepisu, w braku osobnego oznaczenia, miejsce wystawienia wekslu uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania wystawcy. W braku osobnego oznaczenia miejsca płatności na wekslu, domniemywa się zatem, że miejscem płatności jest miejsce wystawienia weksla. Do ważności weksla własnego wystarczy wskazanie miejsca wystawienia (przy dacie wystawienia) albo miejsca obok nazwiska wystawcy (w adresie). Każde z tych miejsc uchodzi za miejsce wystawienia weksla, a tym samym za miejsce płatności weksla, o ile weksel nie zawiera osobnego miejsca płatności. Oznacza to, że w braku oznaczenia miejsca wystawienia na wekslu przy dacie wystawienia, weksel jest płatny w miejscu podanym obok nazwiska wystawcy. Dla sanacji braków w granicach art. 102 wystarczające jest podanie nazwy miejscowości obok nazwiska wystawcy (I. Rosenblüth, Komentarz, t. II, s. 907; A. Szpunar, M.

Kaliński, Komentarz, s. 258; S. Wróblewski, Prawo wekslowe i czekowe, s. 250; J. Jastrzębski, M. Kaliński, Komentarz, Warszawa 2012, s. 488).

Przedłożony wraz z pozwem weksel zawiera zarówno miejsce wystawienia, wskazane przy dacie wystawienia weksla (W.), jak i miejsce obok nazwiska wystawcy, wskazane w adresie (W.). Nie ulega zatem wątpliwości, iż przedłożony do akt sprawy weksel zawiera miejsce jego płatności, a zatem został on wystawiony w sposób prawidłowy i wywołuje określone skutki prawne.

Jeśli chodzi o postawę roszczenia ze stosunku podstawowego, to niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy art. 535 i nast. k.c. Zgodnie z art. 535 k.c. sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży jest zatem umową wzajemną. Do jej zawarcia wymagana jest wola obu stron. Ustawa, poza szczególnymi przypadkami, nie nakłada na strony obowiązku zawarcia umowy sprzedaży w formie pisemnej, wobec tego dopuszczalne jest zawarcie takiej umowy w dowolnej formie.

Po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego (wyrok SN z dnia 14 marca 1997 r., I KKN 48/97, OSNC 1997/9/124). Wystawienie weksla in blanco stwarza specjalny rodzaj zobowiązania wekslowego, który różni się od abstrakcyjnego zobowiązania wynikłego z wydania weksla całkowicie wypełnionego. W sytuacjach w których mamy do czynienia z wekslami in blanco, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym i literaturą przedmiotu, przyjmuje się, że abstrakcyjny charakter zobowiązania dłużnika wekslowego ulega daleko idącemu ograniczeniu i dłużnik ten może podnieść w stosunku do wierzyciela wekslowego zarzuty nie tylko formalne, wynikające z prawa wekslowego, ale również z treści łączącego strony stosunku podstawowego. W przypadku weksla gwarancyjnego dłużnik może zatem podnieść zarzuty pozawekslowe, wynikające ze stosunku podstawowego, w niniejszej sprawie umowy sprzedaży i powoływać się na uzupełnienie weksla in blanco niezgodnie z deklaracją.

Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty podniósł, że zobowiązanie wekslowe w ogóle nie powstało, gdyż strona powodowa nie spełniła świadczenia wzajemnego, za które domaga się zapłaty. Wskazał ponadto, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem stron.

Jak już wskazano, w przypadku weksla gwarancyjnego abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego ulega istotnemu osłabieniu. Należy wskazać, że w takim przypadku istnieje swoistego rodzaju stosunek między zobowiązaniem z weksla gwarancyjnego in blanco, a zobowiązaniem ze stosunku podstawowego. Zależność ta polega nie tylko na tym, że spełnienie świadczenia z jednego tytułu powoduje wygaśnięcie drugiego, lecz także na tym, że bezpodstawność roszczenia cywilnoprawnego powoduje tym samym bezpodstawność roszczenia wekslowego. Stosunek cywilnoprawny rozstrzyga o tym, w jakim zakresie i czy w ogóle istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnoprawnej.

W przypadku gdy powód dochodzi roszczenia na podstawie weksla, którego wystawcą jest pozwany, to zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. na pozwanym ciąży ciężar procesowy udowodnienia, że brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa na podstawie weksla (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21. października 2010 r. IV CSK 109/10). Pozwany podniósł w zarzutach od nakazu zapłaty, iż weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, albowiem powód nie wykazał, że przysługuje mu roszczenie w stosunku do pozwanego we wskazanej w pozwie kwocie. Wskazał, iż zgodnie z umową, wykonanie przez powoda świadczenia potwierdzały wystawione i przekazane pozwanemu dokumenty w postaci dokumentu WZ lub faktury VAT. Pozwany natomiast zaprzeczył, aby takie dokumenty otrzymał od powoda. Nie ulega wątpliwości, że ciężar dowodu okoliczności podniesionych w zarzutach od nakazu zapłaty spoczywa w całości na stronie pozwanej. To strona pozwana, przenosząc spór z płaszczyzny prawa wekslowego na stosunek podstawowy, powinna wykazać okoliczności niezgodnego z deklaracją wekslową wypełnienia weksla in blanco. Strona pozwana nie sprostała powyższemu obowiązkowi.

Pozwany nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. W tym kontekście należy mieć na względzie także nieusprawiedliwione niewykonanie zarządzenia sądu zobowiązującego do przedstawienia przez pozwanego dowodu w postaci dokumentacji księgowej. Odmowę przedstawienia przez stronę postępowania Sąd ocenia w ramach art. 233 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu, powyższe zaniechanie nie może być dla pozwanego źródłem korzystnych skutków procesowych. Strona pozwana dwukrotnie wносиła o przedłużenie terminu do wykonania zobowiązania, usprawiedliwiając niewykonanie nałożonego na nią zobowiązania problemami zdrowotnymi, a następnie brakiem możliwości odszukania tej dokumentacji. Sąd uwzględnił wniosek pozwanego o przedłużenie terminu do wykonania zobowiązania, w związku z jego problemami zdrowotnymi. Natomiast brak możliwości odnalezienia wymaganych dokumentów nie można uznać za usprawiedliwioną okoliczność nie wykonania nałożonego na stronę zobowiązania. Wobec niewypełnienia przez pozwanego obowiązków wynikających z rozkładu ciężaru dowodu, musi ona ponieść negatywne konsekwencje. Sąd uznał zatem, że pozwany potwierdził okoliczność, że zaksięgował sporną fakturę VAT, a co za tym idzie, że została ona wystawiona przez powoda w sposób prawidłowy, tzn. znajdowała podstawę w relacjach łączących strony.

Ponadto, wobec kwestionowania przez pozwanego powyższych okoliczności, to strona powodowa podjęła dodatkową inicjatywę dowodową w zakresie wykonania przez nią umowy, zabezpieczonej wystawionym wekslem. Na potwierdzenie tych okoliczności strona powoda wniosła o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. N.. Świadek potwierdził odbiór towaru przez pozwanego. Jednocześnie wskazał, iż faktura VAT była wystawiana w momencie wydania towaru klientowi, bez konieczności wystawiania dokumentu WZ. Ponadto zeznał, iż faktura VAT wraz z towarem była wydawana klientowi. Co więcej z zeznań świadka wynika, iż pozwany nie kwestionował okoliczności wydania mu towaru, a opóźnienie w zapłacie usprawiedliwiał oczekiwaniem na płatności od swoich klientów. Tym samym, w ocenie Sądu, powód wykazał okoliczność spełnienia świadczenia wzajemnego w postaci wydania towaru pozwanemu. Po stronie pozwanego zaktualizował się natomiast obowiązek zapłaty ceny z tego tytułu. Strona pozwana nie kwestionowała wysokości ceny, na jaką została wystawiona faktura VAT. Pozwany nie odniósł się także co do twierdzeń powoda, iż strona pozwana pozostaje w opóźnieniu z zapłatą należności wynikającej z faktury VAT. Wobec powyższego Sąd, na podstawie art. 230 k.p.c., uznał te fakty za przyznane przez pozwanego. Treść powyższego artykułu stanowi, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W przepisie tym mowa jest o tzw. faktach milcząco przyznanych. Za przyznane można uznać tylko fakty, a nie ich ocenę prawną, która nie wiąże sądu. Do sądu, niezależnie od poglądów prawnych wyrażanych przez strony, należy bowiem dokonanie własnej oceny ustalonych w sprawie faktów i zastosowanie w związku z tym właściwych przepisów prawa materialnego. Co prawda samo milczenie (niewypowiedzenie się) strony, co do twierdzeń strony przeciwnej, nie może być podstawą do uznania faktów za przyznane, jednakże wobec treści art. 230 k.p.c., o jego zastosowaniu decyduje zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania. Sąd w przedmiotowej sprawie, na podstawie całego materiału procesowego nabrał przekonania, że pozwany nie zaprzeczył istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną w zakresie wysokości należnego powodowi wynagrodzenia, czy też opóźnienia w zapłacie. W związku z brakiem wątpliwości w tym zakresie, Sąd zastosował art. 230 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, na podstawie art. 496 k.p.c., utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, wydany przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, IX Wydział Gospodarczy w dniu 3. czerwca 2016 r., w sprawie o sygn. akt IX GNc 1954/16.

O kosztach procesu Sąd orzekł w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 3. czerwca 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IX GNc 1954/16, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 3 w zw. z §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800). Na kwotę zasądzoną w nakazie zapłaty od pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł. Wobec jednak wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty i rozpoznania sprawy w postępowaniu zwykłym, zastosowanie znajdzie przepis § 2 pkt 3 ww. Rozporządzenia, zgodnie z którym, przy wartości przedmiotu zaskarżenia powyżej 1.500 zł do 5.000,00 zł

stawka minimalna opłaty za czynności adwokackie, wynosi 1.200,00 zł. W związku z powyższym należało dodatkowo zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pozwanemu.